

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 90/2011-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. B. K., B., vo veci namietaného nesprávneho postupu a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 282/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. B. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2011 doručená sťažnosť Ing. B. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného nesprávneho postupu a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 282/2010. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 22. februára 2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 21 C 104/2007-112 zo 7. novembra 2008 v spojení s rozsudkom

Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 34/2009-148 zo 4. mája 2010 bola zamietnutá žaloba sťažovateľa ako žalobcu proti spoločnosti N., s. r. o. (ďalej len „žalovaná“), o určenie neplatnosti právneho úkonu. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 282/2010 z 11. januára 2011 bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd mu odňal možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku tým, že sudca krajského súdu mu mal znemožniť predloženie dôkazov o neplatnosti právneho úkonu, pretože od začiatku pojednávania si vzal slovo výhradne pre seba bez toho, aby sa sťažovateľa opýtal, či má nejaké návrhy, resp. dôkazy na doplnenie odvolania. Pokiaľ ide o zamietnutie žaloby, namieta nesprávnosť záveru o nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 282/2010 z 11. januára 2011 a vec vrátil na ďalšie konanie.

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 282/2010 z 11. januára 2011 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 34/2009 zo 4. mája 2010. Okresný súd založil svoj rozsudok na nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovanej, keďže táto nebola vôbec účastníčkou namietaného právneho úkonu, určenia neplatnosti ktorého sa sťažovateľ v žalobe domáhal. Krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu primárne pre nedostatok naliehavého právneho záujmu sťažovateľa na požadovanom určení neplatnosti právneho úkonu, ale ďalej (rovnako ako okresný súd) aj na nedostatku vecnej pasívnej legitímácie žalovanej. Sťažovateľ v podanom dovolaní odôvodnil jeho prípustnosť ustanovením § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. K procesnej vade podľa tohto ustanovenia malo dôjsť podľa sťažovateľa tým, že krajský súd vyslovil názor, podľa ktorého sťažovateľ nemá naliehavý právny záujem na potvrdení neplatnosti právneho úkonu, a že žalovaná nie je vecne pasívne legitimovaná. Namietal aj tzv. inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku, za ktorú označil „scestné“ závery nižších súdov vzťahujúce sa na ustanovenie § 5

ods. 2 vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 630/2005 Z. z., ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítavania množstva dodaného tepla (ďalej len „vyhláška“). Podľa názoru najvyššieho súdu v danom prípade môže byť dovolanie prípustné iba podľa § 237 Občianskeho súdneho poriadku, pričom sťažovateľ namietal vadu podľa písm. f) tohto ustanovenia v dôsledku nedostatku naliehavého právneho záujmu sťažovateľa, ďalej preto, že nemohol pred súdom obhájiť neplatnosť právneho úkonu a dokázať pasívnu legitimáciu žalovanej, a napokon preto, že napadnutý právny úkon je nezákonný, čo zakladá naliehavý právny záujem. Z obsahu dovolania možno vyvodit', že sťažovateľ namieta nesprávne právne posúdenie zisteného skutkového stavu, čo však nezakladá vadu podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku. Nesprávne právne posúdenie je síce relevantným dovolacím dôvodom (v tom zmysle, že ním možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie), samo osebe ale nezakladá prípustnosť dovolania (nie je vadou konania v zmysle § 237 Občianskeho súdneho poriadku). Tento záver možno aplikovať aj na ďalší dovolací dôvod, podľa ktorého malo dôjsť k tzv. inej vade konania, za ktorú sťažovateľ označil „*scestné*“ závery vzťahujúce sa na ustanovenie § 5 ods. 2 vyhlášky. Aj v tejto dovolacej námietke sa sťažovateľ ohradzuje proti nesprávnemu právnemu posúdeniu veci krajským súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných

ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Argumentáciu najvyššieho súdu považuje ústavný súd za úplnú, vyčerpávajúcu a presvedčivú. V žiadnom prípade ju nemožno preto označiť za arbitrárnu či za zjavne neodôvodnenú. Niet preto ani dôvodu na to, aby do uznesenia najvyššieho súdu zasiahol.

Treba poznamenať, že existuje zreteľný rozdiel vo vymedzení vady zakladajúcej prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku v dovolaní a v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Kým v dovolaní sťažovateľ iba všeobecne namieta, že krajský súd *„odvolanie žalobcu nesprávne odmietol, ktorý nemohol pred súdom obhájiť neplatnosť právneho úkonu a dokázať pasívnu legitimáciu žalovanému vo veci“*, zatiaľ v sťažnosti ústavnému súdu konkrétne tvrdí, že *„sudca odvolacieho súdu mi znemožnil predložiť dôkazy k neplatnosti právneho úkonu návrhu žaloby o rozpočítaní tepla pre byt nadstavby domu s individuálnym vykurovaním v rozpore s § 5 ods.2 Vyhl. URSO č. 630/2005 Z. z., pretože od začiatku v konaní si sudca vzal slovo výhradne pre seba opakovaním obsahu rozsudku č. k. 21 C 104/07 súdu I. st., bez toho, aby sa ma opýtal, či mám nejaké návrhy, resp. dôkazy na doplnenie odvolania“*.

Vzhľadom na odlišné (nekonkrétne) vymedzenie namietanej vady v dovolacom konaní nemožno najvyššiemu súdu vyčítať, že sa touto námietkou nezaoberal z toho konkrétneho pohľadu, ktorý je definovaný v sťažnosti podanej ústavnému súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2011